

HARRY MARTINSON

Vi följer ännu våra jordevanor

Ur *Aniara* (1956)

7

Vi följer ännu våra jordevanor
och samma seder som i Doris dalar.
Vi delar upp vår tid i dag och natt,
vi låtsas gryning, skymning, solnedgång.
Fast rymden runt omkring är evig natt
så stjärnklart kall att de som ännu bo
i Doris dalar aldrig sett dess make
har hjärtat enat sig med kronometern
att följa soluppgång och månuppgång
och bådads nedgång sedd från Doris dal.
Nu är det sommarnatt, midsommarnatt
och folket vakar timme efter timme.
I stora samlingssalen dansar alla
som ej ha spaningsvakt i ändlösheten.
De dansar där tills solen rinner upp
i Doris dal. Då står det plötsligt klart
det fruktansvärda, att hon ej gick upp,
att livet, redan dröm i Doris dalar
är ännu mera dröm i Mimas salar.

Och danssalongen här i ändlösheten
fylls då av snyftningar och människodrömmar
och öppen gråt som ingen längre döljer.
Då slutar dansen och musiken tystnar
och salen tömmes, alla går till miman.

Och för en tid kan miman lösa trycket
och skingra minnena från Doris stränder.
Ty ofta kan den värld som Mima visar
slå ut den värld vi minns och som vi lämnat.
Om inte skulle miman aldrig fångsla
och inte dyrkas som ett heligt väsen,
och inga kvinnor skulle hänryckt smeka
gudinnans postament i salig skälkning.

